

РЕШЕНИЕ

№ 127

гр. Смолян, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Недялка М. Кокудева
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20235400500060 по описа за 2023 година

И за да се произнесе, взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от ГПК, във връзка с чл.317 във вр.310 КТ.

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба вх.№365/17.01.2023година от П. В. Д., срещу решение №350 от 16.12.2022година,постановено по гр.д.№135/2022година, с което са отхвърлени предявените от П. В. Д., ЕГН ***** с адрес гр.Смолян, ул.“Бяло море“ №4, вх.Б, ет.5, ап.26 против ОБЩИНА СМОЛЯН с адрес гр.Смолян, бул.България“ №12, представлявана от кмета Николай Мелемов искове да бъде осъден ответника да заплати на ищеца по трудов договор № СД-19 от 26.02.2019 г. сумата от 2 203.20 лева., представляваща трудово възнаграждение за престой за периода от 01.03.2019 г до 31.08.2019 г., сумата от 575.76лв., представляваща допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит и по трудов договор СД № 035 от 28.08.2019 г. следните суми: сумата от 1 849,84лв.- трудово възнаграждение за престой за периодите : от 01.09.2019г. до 31.12.2019 г. , от 01.01.2020 г до 31.12.2020 г. и от 01.01.2021 г. до 15.07.2021 г., сумата от 414.87лв., представляваща допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за времето от 01.09.2019 г. до 15.07.2021 г., като НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ,както и са възложени в тежест на ищеца направените разноски по водене на делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300.00лв., от които 100.00лв. разноски за вещо лице и 200.00лв. юрисконсултско възнаграждение.

С въззивната жалба са направени оплаквания за нищожност на обжалваното решение,като се твърди,че съдът е изискал от ответника с протоколно определение на 08.08.2022година исмени доказателства предоставени за извършване проверка от дирекция "Инспекция по труда" Смолян във връзка със съставените протоколи от 12.02.202година и 02.12.2019година, но такива не са представени.Твърди,че се укриват доказателства,налице е

злоупотреба с права.Оспорва се и присъденото с решението юрисконсултско възнаграждение с оплакване,че за да се присъди възнаграждение следва да има доказателства за основание плащане, както и да се представи декларация справка, от която да е видно колко е работено по съответното дело, на база на каква щатна заплата.Направено е искане съдът да прогласи постановеното решение като нищожно и върне делото за ново разглеждане..

В срока по чл.263 е постъпил писмен отговор от Община Смолян, с който се поддържа неоснователност на въззивната жалба. Поддържа се неоснователност на претенциите на ищеца по трудов договор №СД-19/26.02.2019г. за определено време- до 31.08.2019г., и на 28.08.2019г., по втори трудов договор №СД-035/28.08.2019г. за определен срок- до изтичане на срока на направлението за ползване на лична помощ-31.07.2024г. ,с твърдения, че и по двата трудови договора не са му изплатени трудовите възнаграждения за пълно работно време- 8 часа, както и допълнително трудово възнаграждение за придобит стаж и професионален опит.Относно присъдените в тежест на ищеца разноски се твърди,че съгласно разпоредбите на чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК и чл.359 от КТ ищците - работници и служители са освободени и не заплащат такси и разноски по трудови дела. С тези разпоредби те са освободени от заплащането на такси и разноски, които се дължат към бюджета на съответния съд, но съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК, при отхвърляне на исковете им, ищци на общо основание дължат заплащането на всички разноски, направени от насрещната страна по делото - работодателя, включително и за заплатени от него държавни такси по делото. Направен е довод за законосъобразно присъждане направените разноски на

ответника съобразно представения списък по чл.80 ГПК.Предлага въззивният съд да остави без уважение депозирана жалба и обжалваното решение да потвърди.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно и своевременно призован се явява лично и поддържа въззивната жалба, както и в представеното писмено становище на 17.03.2023година.

Въззиваемата Община Смолян редовно и своевременно призована се представлява от юрисконсулт Велинов,който поддържа неоснователност на въззивната жалба и депозирания писмен отговор.

Смолянският окръжен съд като взе предвид оплакванията в жалбата, становището на страните в съдебно заседание и след преценка на събраните по делото доказателства съобрази следното:

Сезираният районен съд е с искове с правно основание чл.267 ал.1 от КТ във вр. с чл.128 от КТ и чл.12 от НСОПЗ. Ищецът претендира поради непосочване в трудовите договори,(сключени на основание чл.27 ал.1 от Закона за личната помощ между ответната община доставчик на лична помощ и асистента по смисъла на чл.18 ЗЛП), продължителността на работната седмица трудово възнаграждение за часов работен ден.

В трудовия договор от 26.02.2019г. страните са уговорили, че продължителността на работния ден е съобразно одобрен график при основна заплата от 3.40лв. на час.

Вещото лице по назначената и изслушана пред районен съд съдебно-икономическа експертиза,неоспорена от страните дава заключение, че съгласно графици през времетраенето на трудовия договор в размер на от по 60 часа месечно при часова ставка от 3.40лв. на час се дължи БТВ в размер на 204.00лв. месечно, което според експертизата е изплатено изцяло за времетраенето на трудовия договор- от м.април 2019г.до м.август вкл.

В трудовия договор от 28.08.2019г. страните са уговорили, че работното време в часове в месеца е 149 при часова ставка 3.37лв., съгласно заповед от 06.02.2020г. като часовата ставка е изменена на 4.39лв., а съгласно допълнително споразумение от

31.12.2020г.- на 4.70лв. на час.

По този трудов договор ищецът ежесечно е изготвял месечни отчети, в съответствие с изискването на чл.27 ал.2 от ЗЛП, в които е отчитал ежедневно положените часове труд и е описвал дейностите, които е извършил.

Съгласно чл.32 ал.1 от ЗЛП възнаграждението на асистента се определя въз основа на отработените часове за един календарен месец чрез отчета по чл.27 ал.2. От заключението на вещото лице се установява, че ответникът е декларирал в НАП дневно работно време за ищеца от 7 часа, в съответствие с разпоредбата на чл. 3а. (нов – д.в., бр. 99 от 2019 г., в сила от 17.12.2019 г.) ал.5 т.4 от НАРЕДБА № РД-07-7 от 28.06.2019 г. за включване в механизма лична помощ, съгласно която (5) за трудовите договори по ал. 4, т. 2 продължителността на работния ден се определя, както следва: 7-часов работен ден, когато броят на определените в споразумението по чл. 3, ал. 3 часове за предоставяне на лична помощ е от 137 часа до 151 часа месечно.

Според експертизата положените от ищеца часове труд месечно, съгласно месечните отчети и часовата ставка в договора са изплатени напълно от ответника.

С атакуваното съдебно решение е прието, че ответникът-работодател е изпълнил задължението си по чл.128 т.2 от КТ и е заплатил по двата трудови договора в срок дължимото на ответника възнаграждение за извършената работа, извод обоснован от приетото, че трудово възнаграждение се дължи за действително положен труд, поради което районен съд счита, че неоснователно ищецът претендира трудово възнаграждение за 8 часа работен ден т.е. за 168 часа месечно. Според решаващия районен съд за разликата над положените часове от 149 часа месечно - до 168 часа месечно на ищеца не се следва трудово възнаграждение защото трудовия договор не е бил сключен за пълен работен ден, нито е налице престой по смисъла на чл.267 ал.1 от КТ. Приета е също така неоснователност и на иска за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит по чл.12 ал.1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), с мотив, че разпоредбата предвижда при придобит трудов стаж и професионален опит на работниците и служителите се заплащане допълнително месечно възнаграждение в процент върху основната работна заплата, определена с индивидуалния трудов договор. Съдът се е съобразил с разпоредбата на чл. 12 ал. 4, т. 1 от НСОЗ, съгласно която работодателят е длъжен при определяне продължителността на трудовия стаж и професионалния опит, с оглед определяне на правото и размера на допълнителното възнаграждение да отчете и трудовия стаж на работника или служителя, придобит в друго предприятие по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на КТ на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. Приема, че съгласно чл.12 ал.5 от НСОЗ условията, при които се зачита сходният характер на работата, длъжността или професията, се определят с колективен трудов договор на браншово равнище или с вътрешните правила за работната заплата в предприятието. Съгласно ал.7 на чл.12 от НСОЗ колективен трудов договор на браншово равнище се определя минималният размер на допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за съответния бранш, а конкретният размер се определя в колективен трудов договор и/или във вътрешните правила за работната заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор, които условия в настоящата хипотеза са уредени в чл.9, ал.1 и 2 от Вътрешните правила за работната заплата по програмата „Лична помощ” в Община Смолян, а именно в размер от 0,6 %, като за длъжността асистент по механизма за личната помощ, каквато е заемал ищеца е предвидено, че такова се дължи за времето, през което работникът или служителят е работил и продължава да работи в съответната общинска бюджетна структура в т.ч. или на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. Направен е и извод, че сключения индивидуален трудов договор от 28.08.2019г. размерът и трудовия стаж, върху който се дължи допълнителното възнаграждение за ПСПО е уреден точно по този начин - в

предходния трудов договор от 26.02.2019г. страните изобщо не са уговорили такова допълнително трудово възнаграждение- за придобит стаж и професионален опит, а дължимото се на ищеца допълнително възнаграждение съгласно трудовия договор е изплатено на ищеца в размер съответен на констатациите на вещото лице и според съда не е налице основание за заплащане от ответника на допълнително възнаграждение върху целия трудов стаж на ищеца към момента на сключване на трудовите договори, както се претендира от него.

Пред настоящия съд по искане на жалбоподателя беше изискано от дирекция Инспекция по труда Смолян да представи заверени копия от Протокол за извършена проверка на 12.02.2019година с изх.№ПР2004552/26.02.2020година и Протокол за извършена проверка на 02.12.2019година с изх.№ПР1938707/20.12.2019 година,ведно с евентуално постановени съдебни или административни актове,във връзка с подадени жалби от Община Смолян срещу дадени предписания спрямо нея.

В първия протокол във връзка констатациите по трудов договор №Сд-19/26.02.2019 година са дадени предписания писмено да се уговори еднакъв срок за предизвестие и за двете страни,писмено да се уговори продължителността на работния ден и седмица,размера на основния и удължения годишен отпуск,разпределението на работното време съгласно чл.138 КТ, за работа на 06.09.2019 година да се изплати възнаграждение според уговореното не по-малко от удвоения размер съгласно чл.264 КТ Във втория протокол е предписано на общината на П. Д. да се начисли и изплати разликата между основното му месечно трудово възнаграждение 502.13лева и начисленото му през месец декември 2019година в размер на 431.36лева,да се начисли и изплати на П. Д. за месец януари 2020година разликата между основното му месечно трудово възнаграждение -654.11лева и начисленото му такова –в размер на 623.38лева. Приложена по делото е и жалба на Община Смолян срещу Протокол за извършена проверка с изх.№ПР 2004552/26.02.2020година и решение на изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда“ постановено на основание чл.97ал.1 АПК, от окето е видно,че е отхвърлена жалбата като неоснователна и са потвърдени дадените предписания с Протокол №ПР2004552/26.02.2020година.

При така изложеното не са ангажирани доказателства по смисъла на чл. 266 ГПК, които да променят установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени и преценени към релевантните за спора факти и обстоятелства, след съобразяване приетите от въззивната инстанция, които са ирелевантни за спора.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал.1 ГПК легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от първата инстанция, обосноваващи окончателен извод за неоснователност на предявените от ищеца срещу ответната община обективно съединени искове с правно чл.267 ал.1 от КТ във вр. с чл.128 от КТ и чл.12 от

При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл. 154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл. 146 ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на жалбоподателя във връзка с неговата правилност.

Основното оплакване релевирано с въззивната жалба и заявеното от П. Д. в съдебно заседание на 27.02.2023 година, че атакуваното съдебно решение е нищожно не се споделя от въззивния състав.

Според възприетото от съдилищата становище, нищожността е най-тежкият порок на съдебното решение. Процесуалният закон не определя, с отделен текст, кое съдебно решение е нищожно. Към настоящия момент, в решения на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК, е дадено задължителното тълкуване на въпроса кога следва да се приема, че решението на съда е нищожно.

По естеството си съдебното решение е едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава правен спор, като съдебната практика приема, че нищожно е всяко решение, което не съставлява валиден съдебен акт поради липса на надлежно волеизявление на правораздавателния орган. Нищожно е решението, което не отговаря на изискванията за валидно решение. За да е валидно решението трябва да бъде постановено от надлежен орган - съд, функциониращ в надлежен състав. Нищожно е решение постановено от незаконен състав, еднолично от съдия вместо от съдебен състав, само от съдебни заседатели без участието на съдия и т. н. Нищожен е и акт, който е постановен от лице, което няма качеството на съдия към момента на постановяване на решението.

Наред с това, изискване за валидност на решението е още то да е постановено в пределите на правораздавателната власт на съда. Не са нищожни решенията, постановени в нарушение на правилата за подсъдността, но когато решението е постановено по отношение на лица, които не се подчиняват на правораздавателната власт на българските съдилища, решението се приема за нищожно.

За да е валидно, решението трябва и да е изготвено в писмена форма и да е подписано, поради което устното или неподписаното решение е нищожно.

В обобщение, съгласно правната теория и трайната съдебна практика, съдебно решение е нищожно, когато излиза от правораздавателната власт на съда, не е постановено в законен състав и не е облечено в съответствие с чл. 235, ал. 4 ГПК в предвидената от закона задължителна писмена форма, както и когато няма изискуемото от чл. 236 ГПК съдържание, чрез което ясно да е изразена формираната от съда правораздавателна воля. (в посочения смисъл е практиката на ВКС обективизирана в: решение № 668 на ВКС, ИГО, постановено по гр. д. № 1790/2009 г.; решение № 41 от 02.02.2012 г. по гр. д. № 1540/2010 г., ГК, IV ГО на ВКС, решение № 355 от 03.10.2012 г. по гр. д. № 35/2012 г., ГК, I ГО на ВКС, решение № 432/26.10.2010 г. по гр. д. № 826/2010 г. на ВКС, ГК - II ГО; решение № 157/01.07.2011 г. по гр. д. № 1125/2010 г. на ВКС, ГК - III ГО, решение № 134 от 30.12.2013 г. по т. д. № 34/2013 г., Т. К., II Т. О. на ВКС, решение № 437 от 10.04.2012 г. по гр. д. № 1209/2010 г., Г. К., I Г. О. на ВКС и др.).

В Решение № 27 от 22.04.2019 г. на ВКС, IV ГО е прието също така, че макар и законодателят да не е посочил конкретните пороци, водещи до нищожност на съдебното решение, но те са изяснени не само от доктрината, но и от съдебната практика – най-общо в т. 8 ППВС № 1/1985 г., както и в решения на състави на ВС и ВКС по конкретни хипотези. Така, нищожност на съдебното решение е налице при особено съществени пороци, между

които е и абсолютна неразбираемост на волята на съда.

В Тълкувателно решение № 1 от 10.02.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2011 г., ОСГКТК също се застъпва становището, че нищожно е онова решение, което е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма, както и абсолютно неразбираемото решение или неподписаното решение.

Следователно обжалваното в настоящото производство решение на СРС не е нищожно и въззивната жалба касателно заявеното оплакване се явява неоснователна, поради което и няма основания за отмяна постановеното съдебно решение на посоченото основание.

Наведеното оплакване с въззивната жалба и с представеното писмено становище от П. Д., че въпреки указанията на районен съд дадени с разпореждане №364/15.03.2022 година по гр.д.№135/2022 година, ответната община не е представила всички писмени доказателства, прикривайки закононарушения, констатирани от извършената проверка и издадени протоколи от Инспекцията по труда Смолян представлява злоупотреба с права също е неоснователно. По искане на настоящия жалбоподател окръжният съд изиска посочените доказателства от Инспекцията по труда, коментирани по-горе, които констатации не обосновават по никакъв начин основателност на предявените искове и счита, че решението на районен съд е постановено при всички релевантни за спора доказателства.

Неоснователно е и направеното оспорване на писмения отговор на Община Смолян получен на гише с вх.№741 от 01.02.2023 година. Правно релевантно е входирането в деловодството на съда на писмения отговор преди изтичане двуседмичния срок, а и на жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с отговора, чрез отлагане на делото, като в проведеното съдебно заседание на 27.02.2023 година е допълнен проект -доклада обективизиран в определение №5503.02.2023 година.

Независимо, че въззивната жалба е бланкова и няма конкретни оплаквания, настоящата въззивна инстанция намира за необходимо да отбележи, че споделя изцяло изложените в мотивите на първоинстанционното решение решаващи изводи за неоснователност на предявените в условията на обективно съединяване искове с правно основание чл.267 ал.1 от КТ във вр. с чл.128 от КТ и чл.12 от НСОПЗ., като на основание чл. 272 ГПК препраща към тях. Нито пред районен съд, нито пред въззивната инстанция се събраха доказателства, че ищецът е бил в престой през времетраенето на двата трудови договора през посочените от него периоди в исковата молба.

За да има право работникът или служителът на брутно трудово възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл.267 КТ следва да е установено, че работникът или служителът не по негова вина преустановява изпълнението на трудовите си задължения изцяло. Престой по смисъла на чл.267 КТ ще е налице при положение, че работодателят не осигурява работа, какво работникът или служителът е готов да изпълнява съобразно уговореното в трудовия договор.

В настоящия случай с направлението за ползване лична помощ се определят часовете за месеца, които личният асистент следва да предоставя помощ, като определените часове се отчитат и разпределят в месечен отчет, така както изисква чл.27.ал.2 Закона за личната помощ за извършената от него дейност през месеца. От представените и приложени по делото доказателства е видно, че ищецът е отчитал работното време съгласно определеното в трудовия договор и доказателства за престой по делото не са събрани, поради което, и не се дължи претендираното възнаграждение по чл.267 ал.1 КТ.

Неоснователна е и претенцията за изплащане трудово възнаграждение за 8 часов работен ден, обоснована с поддържаното от ищеца, че след като не е посочена в трудовите договори продължителността на работния ден му се дължи трудово възнаграждение за 8

часов работен ден. Следва да бъде отбелязано, че и двата процесни трудови договора са сключени на основание чл.27ал.1 Закона за личната помощ, който по естеството си е специфичен договор, страни по който са доставчика на личната помощ(чл.18ЗЛП- в случая е ответната община от една страна), от друга – асистента (чл.24 ЗЛП) и от трета страна-ползвателя на лична помощ. Основанията за сключването и съдържанието на договора са посочени в Наредба №РД-07-7 от 28.06.2019година за включване в механизма лична помощ. От представените по делото доказателства е видно, че разпределението на часовете макар да не е посочено в трудов договор СД-/26.02.2019година е вписано,че продължителността на работното време е съгласно определен график, а в трудов договор №СД-035/25.08.2019година е посочено работното време в часове за месеца -149 часа. Според разпоредбата на чл.32 от Закон за личната помощ възнаграждението на асистента се определя въз основа на отработените часове за един календарен месец, чрез отчета по чл.27ал.2, а съгласно нормата на чл.34 ползвателят на личната помощ, упълномощеното от него лице или лицето по чл.8ал.2 може да управлява или разпределя в рамките на месеца съгласувано с асистента **определените** часове съгласно тристранното споразумение по чл.14ал.3 ЗЛП. В случая е сключено споразумение №19 от 23.08.2019година между Община Смолян,в качеството ѝ на доставчик на лична помощ,П. Д.-асистент и Васил Д.-ползвател.Към него е приложен и план-график-индивидуален работен план, разпределящ определените часове с направлението часове за ползвана услуга по механизма лична помощ.Последната в настоящия случай е разпределена в часове седмично,месечно по видове дейности, съгласно разработен седмичен график по дни и часови диапазон на изпълняване дейностите, включени в услугата регламентирана с тристранното споразумение. Експертизата е констатирила,че ответната община е декларирала в НАП дневно работно време за ищеца с продължителност 7 часа, което съответства на разпоредбата на чл. 3а. (нов д.в., бр. 99 от 2019 г., в сила от 17.12.2019 г.) ал.5 т.4 от НАРЕДБА № РД-07-7 от 28.06.2019 г. за включване в механизма лична помощ, съгласно която (5) за трудовите договори по ал. 4, т. 2 продължителността на работния ден се определя 7-часов работен ден, когато броят на определените в споразумението по чл. 3, ал. 3 часове за предоставяне на лична помощ е от 137 часа до 151 часа месечно (в настоящия случай 149 часа месечно). От заключението на вещото лице се изясни,че положените от ищеца часове труд месечно, съгласно месечните отчети и часовата ставка в договора са изплатени от ответника, поради което жалбата е неоснователна..Нещо повече на л.149 от първоинстанционното дело е приложено писмо изх.№22049861/03.06.2022година с адресат П. Д., в което Дирекция инспекция по труда –Смолян уведомява ищеца,че при извършване проверки на общината по повод негови искания не е давано предписание и по реда на чл.404ал.1т.9 КТ,съгласно което при наличие на обстоятелствата по чл.138ал.4 КТ да се дадат задължителни предписания на работодателите,органите по назначаването и длъжностните лица за изменение трудовия договор сключен за работа с непълно работно време, в трудов договор при нормална продължителност на работното време.

Неоснователен е и иска за заплащане допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален стаж по смисъла на чл.12 Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.Претендираното от ищеца допълнително възнаграждение е на база трудов стаж по смисъла на КТ, а не съгласно цитираната правна норма, съгласно която допълнително възнаграждение за трудово стаж се изплаща при придобит професионален опит със сходна дейност на изпълняваната..

Следователно фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации (чл. 272 ГПК) и оплакванията във въззивната жалба са изцяло неоснователни.

Във връзка с изложените във въззивната жалба на ищеца оплаквания относно неправилно присъждане на юрисконсутско възнаграждение, следва да се добави и следното:

За да постанови обжалваното решение с оглед отхвърляне предявените обективно съединени иски, районен съд е присъдил законосъобразно направените от ответната община разноски за вещо лице в размер на 100 лева и 200 лева за юрисконсултско възнаграждение.

В трайната практика на ВКС е прието, че съгласно разпоредбите на чл. 83, ал. 1, т. 1 и чл. 359 от КТ ищците-работници и служители са освободени и не заплащат такси и разноски по трудови дела. Това освобождаване обаче се отнася до таксите и разноските, които се дължат към бюджета на съответния съд. По силата на чл. 78, ал. 3 от ГПК, при отхвърляне на исковете им, тези ищци на общо основание дължат заплащане на всички разноски, направени от насрещната страна по делото, а именно от работодателя, включително и за заплатени от последния държавни такси по делото. Това е така, тъй като макар и да е освободен по трудовото дело от заплащането на такси и разноски към бюджета на съда, ищецът-работник или служител с предявяването на неоснователния си иск, който е отхвърлен от съда, е причинил вреда на работодателя, изразяваща се в заплатените от него такси и разноски в производството, която вреда следва да бъде обезщетена. Обратното би било в нарушение на принципа на равнопоставеност на страните в частните правоотношения и в гражданското производство.

Отговорността по чл. 78 от ГПК е за вреди, като задължението за обезщетяване на същите е различно от задължението за внасянето на дължимите се по производството такси и разноски. Второто задължение е процесуалноправно и е към съответния съд, а първото е материалноправно и е към насрещната страна по делото, поради което съдът не може да освободи страната от последното, тъй като това ще означава разпореждане с чуждо право. От това материалноправно задължение страната не може да бъде освободена, дори със закон, освен ако държавата поеме изплащането на дължимото се обезщетение. В този смисъл е практиката на ВКС обективирана в решение № 67/03.04.2014 година, постановено по гр. д. № 2944/2013 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о, ч. гр. д. № 409/2011 г. IV ГО, по гр. д. № 496/2010 г. III ГО, по гр. д. № 2944/2013 г. IV ГО, по ч. гр. д. № 3175/2014 г. IV ГО, по ч. гр. д. № 6162/2014 г., по ч. гр. д. № 1338/2020 г. III ГО, определение № 713/03.10.2014 г. по ч. гр. д. № 3175/2014 г. на ВКС, IV ГО, определение № 909/22.12.2014 г. по ч. гр. д. № 6162/2014 г. на ВКС, III ГО и др.

Съгласно разпоредбата на чл. 78 ал. 8 от ГПК, в изменената му редакция в сила от 24.01.2017 г., когато юридическото лице се представлява от юрисконсулт, в негова полза се присъжда юрисконсултско възнаграждение, което се определя от съда. С Решение № 10/29.09.2016 г. на КС на РБ по к. д. № 3/2016 г., относно конституционносъобразността на чл. 78 ал. 8 от ГПК се приема, че при правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход за юрисконсултско възнаграждение (в каквато насока са направените оплаквания от жалбоподателя), като се взема предвид, че е невъзможно изначално при сключването на трудовото или служебното правоотношение на юридическото лице с юрисконсулта да се изброят предварително всички бъдещи дела, по които той ще участва, за да се търси директна връзка между получаваното от юрисконсулта възнаграждение и конкретното дело. Ето защо, в този случай законът предвижда разноските за юрисконсултско възнаграждение да се определят от съда, съобразно с предмета на делото. В този смисъл е и трайната съдебна практика.

Съобразно разпоредбата на чл. 78 ал. 8 от ГПК, определеният от съда размер не може да надхвърля максималните размери, определени по чл. 37 от ЗПП, която разпоредба препраща към размерите, определени с Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 25, ал. 1 от НЗПП, за защита по дела с материален интерес възнаграждението се определя в размер от 100 до 360 лв. В настоящия случай са съединени три иска с посочен от ищеца материален интерес, като за всеки от исковете се дължи възнаграждение, проведени са четири съдебни заседания, поради което определеното от

районен съд юрискоконсулско възнаграждение в общ размер 200 лева е под минимално предвиденото в закона.

Предвид гореизложеното при постановяване на обжалваното определение съставът на Смолянски районен съд като е присъдил направените от ответната община разноси за вещо лице в размер на сума от 100лева и 200лева за юрисконсулско възнаграждение не е нарушил закона.

С оглед изхода на спора и предвид неоснователност на въззивната жалба се дължи и юрисконсулско възнаграждение за осъщественото от въззиваемата страна процесуално представителство по делото към минимално предвидения в чл. 25, ал. 1 от НЗПП за защита по дела с материален интерес – сумата 100лева, за присъждането на което е направено своевременно искане и следва да се възложи в тежест на жалбоподателя.

Мотивиран от горезиложеното съдът, в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 350 от 16.12.2022г. постановено по гр.д. № 135/2022 г. по описа на Районен съд Смолян като законосъобразно постановено.

О С Ъ Ж Д А П. В. Д.,ЕГН ***** да заплати на Община Смолян юрисконсулско възнаграждение за осъщественото процесуално пердставителство пред въззивната инстанция в размер на сумата 100(сто)лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280 ал.3т.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____